

Det var en gång två pojkar som var bästa vänner. Det hade de varit hela sina liv och så skulle det alltid förbli, det var de övertygade om. När de blev vuxna och gifte sig byggde de därför sina hus precis bredvid varandra. Mellan husen bildades en liten gränd och bägge husens dörrar vette mot den. Gränden blev som en gräns mellan killarnas gårdar. En dag kom en skojarare från staden förbi. Han hade bestämt sig för att spela killarna ett spratt. Skojaren hade på sig en mycket stilig och imponerande rock. Den var dessutom tvåfärgad. Hela den vänstra sidan av rocken var röd, medan den högra var blå. Skojaren tog vägen mellan de två husen, igenom gränden. Han visslade och förde så mycket oväsen att bägge killarna, som var ute på varsitt fält och arbetade, stannade upp och tittade på honom när han gick förbi. Sedan fortsatte de jobba. Vid dagens slut träffades de som vanligt. Den ene killen sa till den andre: – Hördu, visst var det en tjusig röd rock som den där mannen hade? Jag menar han som gick förbi tidigare idag? Den andre killen skrattade och sa: – Jo, den var jättesnygg ... men du måste ha blivit färgblind eller något. Hans rock var ju blå. – Nänä ... vadå färgblind? Klart att den var röd! Du måste ha fått problem med minnet. – Det är inget fel på mitt minne. Och rocken var blå. – Den var röd, hör du inte vad jag säger? Är du döv också? – Blindstyre, han hade en blå rock. – För sista gången: den var röd! – Idiot! – Tjockskalle! Och sedan började de slåss. De två bästa vännerna, som hade tänkt hålla ihop hela livet, de rullade nu runt på marken som två hundar. De slog, sparkade, klöste och bet varandra en bra stund. Och precis när båda exakt samtidigt ropade ”Vår vänskap är över!” kom skojararen förbi igen. Skojaren skrattade högljutt åt killarnas slagsmål, snurrade runt på klacken och visade upp sin tvåfärgade rock. De två slagskämparna satt i dammet och gapade klentroget. Sedan förstod de. – Vi har varit vänner hela livet ... började den ene. – ... och så blev vi osams på grund av din rock, fortsatte den andre. Nu är vår vänskap förstörd ... – ... och det är DITT FEL! ropade båda samtidigt. – Äh, skyll inte på mig, sa skojararen. Det var inte jag som fick er att börja slåss. Båda hade rätt och båda hade fel. Ja, var och en av er såg helt rätt från där ni stod. Problemet är att ni BARA såg det från era egna håll. Kom ihåg det: man måste kunna se på saker från OLIKA håll